

[Kjærulff Schmidt.]

ten. Vi har fået at vide i skatte- og afgifts-udvalget, at landsskatteretten skam arbejder med problemet. Man har nedsat en arbejdsgruppe, og man venter på nogle redogørelser. Der vil også nok komme nogle forslag. Det ville der også for 2 år siden, og det ville der også for 1 år siden, og der kommer nok også nogle forslag og nogle ideer til næste år, men det hjælper jo ikke, hvis man slet ikke vil tage fat på det virkelige problem. Og hvad er det virkelige problem, hvis vi for en gangs skyld prøver at anskue problematikken fra skatteborgerens synspunkt, fra borgernes synspunkt, i stedet for fra de departementale skrivebordets synspunkt? Så er problemet jo, at skattereglerne er så komplicerede og fortolkes så hårfint af de myndigheder, der administrerer dem, at skatteyderne i en lang række tilfælde simpelt hen i selvforsvar må klage igennem den ene instans efter den anden, fordi de bliver udsat for ganske urimelige overgreb fra skattemyndighedernes side. Alt for mange steder i skatteforvaltningen har man den indstilling, at man lader enhver tvivl komme skatteyderne til skade, og så træffer man en tvivlsom afgørelse ud fra den betragtning, at borgeren blot kan klage til skatterådet, til amtsskatteinspektoratet og til landsskatteretten og kan gå videre til domstolene. Det koster jo ingen penge og ingen ulejlighed for skattemyndighederne at træffe en tvivlsom afgørelse, men det koster bekymringer, og det koster penge for de borgere, det går ud over. Dertil kommer, at en meget betydelig del af de sager, som skal igennem flere ankeinstanser, simpelt hen æder sig selv op i omkostninger undervejs, samtidig med at det er ubetryggende og utilfredsstillende for borgerne.

Det lovforslag, som behandles i dag, er i virkeligheden langt mere realistisk end nok så mange folketingsbeslutninger og henstillinger til regeringen om, at nu skal landsskatteretten og andre klageinstanser arbejde hurtigere. Vi kan sagtens vedtage her i folketinget en gang om året, om det skal være, at nu skal man træffe afgørelser hurtigere hos klageinstanserne, men det hjælper ikke spor. Man er nødt til at tage fat på radikale ændringer.

Mit parti vil gerne medvirke til at få gennemført det forslag, der her er tale om. I

anledning af skatteministerens bemærkninger vil jeg gerne spørge, om det kunne tænkes, at socialdemokratiet og regeringen ville medvirke til en anden udformning af reglerne end her foreslået. Det er vel sådan, at hvis forslaget gik ud på, at sager på under 500 kr. ikke kunne rejses, hvis der var forløbet 8 år, ville der nok kunne samles tilslutning til det. Dette forslag, der foreligger her, tilstræber en noget mere radikal løsning, men et eller andet sted midt imellem ligger vel de synspunkter, der kan samle et flertal i folketinget, og det vil jeg gerne bede skatte- og afgiftsministeren om at sige noget om.

Jeg vil også gerne spørge skatte- og afgiftsministeren, hvad der er sket, siden finansministeren i et samråd med skatte- og afgifts-udvalget i 2. samling 1973-74 oplyste, at et privat rationaliseringsfirma ville gå i gang med at se på landsskatterettens forhold. Jeg vil gerne høre, om resultatet af denne undersøgelse nu foreligger.

Gudme (R.V.):

Jeg har lidt svært ved at se værdien af, at vi her i folketinget med sådan ca. 1 års mellemrum skal stå og sige nogenlunde de samme ting til hinanden, og det er jo det, man fra fremskridtspartiets side provokerer frem, når man fremsætter nøjagtig det samme forslag her godt et års tid efter, at vi første gang havde det til behandling i januar 1974.

Derfor vil jeg gøre det samme som hr. Anders Andersen og vælge at henvise til det, der blev sagt i fjor. Dér hvor hr. Jens Foged slap, begyndte jeg, det er sp. 975-977. Det, jeg sagde i fjor, var ikke særlig venligt, og jeg synes ikke, der er nogen opfordring til, at det skulle være venligere i år.

Jeg har kun én tilføjelse, og det er den, at i sin lidt provokerende begrundelse for at genfremsætte lovforslaget siger hr. Glistrup, at det kunne være, at den anskuelsesundervisning, der er givet i forbindelse med de seneste finanslovsforhandlinger og de seneste oplysninger om stigningerne i antallet af offentligt ansatte, måske kunne få os andre til at se lidt fornuftigere på hans forslag. Dér er han da vist kommet ind på noget helt galt. Hvis dette lovforslag gennemføres, men det gør det jo ikke, vil antallet af offentligt ansatte da blive ganske kraftigt forøget. Hvis vi skal sætte den skrue på, at vi allerede